

Către: Ludmila CATLABUGA
Ministrul Agriculturii și Industriei Alimentare

Nr. 29 din 16.03.2026

Ref.: Comentarii și propuneri la proiectul de lege privind practicile comerciale neloiale în cadrul lanțului de aprovizionare agricol și alimentar

Stimată Doamnă Catlabuga,

În contextul consultărilor publice asupra proiectului de lege privind practicile comerciale neloiale în cadrul lanțului de aprovizionare agricol și alimentar, supus consultării publice, prezentăm mai jos propunerile și observațiile formulate de mediul de afaceri, în vederea asigurării unui cadru regulator clar, previzibil și proporțional.

Inițiativa autorilor proiectului de lege de a reglementa cadrul juridic aplicabil relațiilor comerciale din cadrul lanțului de aprovizionare agricol și alimentar, precum și de a alinia legislația națională la standardele europene stabilite prin Directiva (UE) 2019/633, este justificată în contextul necesității asigurării unor relații comerciale echitabile între participanții la lanțul agroalimentar.

Directiva menționată are drept obiectiv principal protejarea furnizorilor aflați într-o poziție vulnerabilă față de cumpărători cu o putere de negociere superioară, prin interzicerea anumitor practici comerciale neloiale și prin instituirea unor mecanisme de aplicare eficiente, contribuind astfel la buna funcționare a pieței interne și la consolidarea unui mediu concurențial corect.

Totodată, analiza prevederilor proiectului de lege relevă că unele norme propuse depășesc cadrul de reglementare stabilit prin Directiva (UE) 2019/633 și nu se regăsesc în legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus această directivă. Extinderea nejustificată a domeniului de reglementare, dincolo de cerințele minime prevăzute la nivel european, poate genera riscuri semnificative pentru securitatea raporturilor juridice și pentru funcționarea normală a relațiilor comerciale.

În forma actuală, anumite prevederi ale proiectului pot conduce la:

- apariția unor conflicte normative cu legislația națională în vigoare;
- crearea unui grad sporit de incertitudine juridică pentru participanții la lanțul de aprovizionare;
- diminuarea predictibilității în aplicarea normelor legale;
- instituirea unor intervenții disproporționate ale statului în relațiile comerciale dintre profesioniști.

În special, unele dispoziții ale proiectului de lege pot intra în coliziune cu reglementări deja existente, inclusiv cu:

- Legea concurenței nr. 183/2012;
- Codul civil;
- Legea comerțului interior nr. 231/2010;
- Legea nr. 235/2006 privind principiile de reglementare a activității de întreprinzător;

- principiile constituționale privind libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, prevăzute la art. 126 din Constituția Republicii Moldova.

I. Utilizarea cifrei de afaceri exprimată în euro (art. 2 alin. (1))

Potrivit art. 2 alin. (4), echivalentul în lei moldovenești al sumelor exprimate în euro se determină conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei, ceea ce poate genera incertitudine juridică. Fluctuațiile cursului valutar pot conduce la situații în care același operator economic este încadrat în categorii diferite de la un an la altul, fără modificări reale ale cifrei de afaceri, afectând previzibilitatea normei și securitatea raporturilor juridice.

Totodată, exprimarea plafoanelor în euro creează sarcini administrative suplimentare pentru operatorii economici, care sunt obligați să efectueze permanent calcule pentru determinarea încadrării în categoriile prevăzute de lege.

În acest sens, propunem modificarea art. 2 alin. (1) prin stabilirea plafoanelor cifrei de afaceri direct în lei moldovenești (MDL), moneda națională a Republicii Moldova, pentru a asigura claritatea și previzibilitatea aplicării legii, stabilitatea criteriilor de încadrare și eliminarea riscurilor generate de fluctuațiile cursului valutar.

Subsidiar, în contextul propunerii de modificare a art. 2 alin. (1), prin stabilirea plafoanelor cifrei de afaceri direct în lei moldovenești (MDL), menținerea prevederilor alin. (4) devine nejustificată.

Alin. (4) reglementează determinarea echivalentului în lei al sumelor exprimate în euro, mecanism care nu mai este necesar dacă pragurile valorice sunt stabilite direct în moneda națională. Menținerea acestei norme poate genera ambiguități în aplicarea legii și poate afecta previzibilitatea și securitatea juridică, întrucât utilizarea conversiei valutare introduce dependență de fluctuațiile cursului valutar.

Potrivit principiilor tehnicii legislative, criteriile de aplicare a legii trebuie să fie clare, stabile și ușor determinabile de către destinatarii normei.

Astfel, propunem excluderea alin. (4) art. 2, ca urmare a stabilirii plafoanelor valorice direct în lei moldovenești la alin. (1).

II. Elementele ce trebuie incluse în contractele dintre furnizor și cumpărător

Potrivit principiului libertății contractuale, consacrat de Codul civil al Republicii Moldova, părțile sunt libere să stabilească conținutul contractului în limitele legii. Impunerea unei liste obligatorii de clauze contractuale restrânge nejustificat libertatea de negociere și posibilitatea adaptării contractului la specificul activității economice.

De asemenea, reglementarea detaliată a conținutului contractului poate crea impresia că lipsa uneia dintre clauze afectează validitatea acestuia, contrar regulilor dreptului civil, potrivit cărora contractul este valabil dacă conține elementele esențiale prevăzute de lege.

În acest sens, se propune reformularea art. 5 alin.(1) după cum urmează:

„(1) Relațiile contractuale dintre furnizor și cumpărătorul de produse agricole și alimentare se stabilesc prin contracte încheiate în formă scrisă, inclusiv în formă electronică sau prin mijloace electronice, negociate în prealabil de către părți. Contractul poate include, după caz, clauze referitoare la părți, obiectul contractului, cantitatea și unitatea de măsură, calitatea sau standardele produselor, prețul și mecanismul de revizuire, termenele și condițiile de plată, condițiile de livrare, clauze privind anularea, returnarea și riscurile, penalitățile și condițiile de încetare, precum și alte clauze stabilite de comun acord de către părți.”.

III. Returnarea produselor

În prezent, Legea comerțului interior nr. 231/2010, la art. 21¹⁶ alin. (3), prevede că returnarea produselor este permisă cu condiția ca cel puțin 1/3 din termenul de valabilitate să nu fie expirat.

Majorarea acestui prag de la 1/3 la 1/2 introduce o restricție suplimentară nejustificată, care poate genera dificultăți în relațiile comerciale dintre furnizori și comercianți. În practică, o astfel de modificare poate conduce la refuzul recepției sau al returului produselor după expirarea a jumătate din termenul de valabilitate, chiar și în situațiile în care produsele sunt conforme din punct de vedere cantitativ, calitativ și al siguranței alimentare.

Totodată, modificarea propusă creează incoerență legislativă, întrucât stabilește reguli diferite față de cele deja prevăzute în Legea comerțului interior și în reglementările aplicabile domeniului siguranței alimentelor.

Pentru asigurarea coerenței cadrului normativ și a aplicării uniforme a legislației, considerăm necesară menținerea pragului existent.

Se propune reformularea alin. (3) după cum urmează:

„(3) În cazul în care produsele alimentare au fost achiziționate cu respectarea cerințelor cantitative și calitative stipulate în contract și data durabilității minimale sau data-limită de consum a acestora depășește 180 de zile, comerciantul le poate returna furnizorului cu acceptul acestuia și cu condiția că produsele sunt conforme cerințelor privind siguranța alimentelor și că a rămas cel puțin 1/3 din termenul de valabilitate al acestora.”.

IV. Obligația de listare a produselor (art. 5 alin. (8)–(11))

Proiectul de lege, prin art. 5 alin. (8)–(11), introduce obligația cumpărătorilor de a lista produsele furnizorilor, ceea ce echivalează, în esență, cu instituirea unei obligații de a contracta. Această soluție legislativă ridică serioase probleme de compatibilitate cu cadrul juridic existent, nefiind prevăzută de Directiva (UE) 2019/633 și nefiind întâlnită în legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus această directivă.

Norma propusă reprezintă una dintre cele mai îngrijorătoare intervenții din proiect, întrucât afectează principiile fundamentale ale libertății comerțului și ale libertății contractuale, principii garantate de Constituția Republicii Moldova și dezvoltate în legislația civilă și concurențială.

În dreptul european și național al concurenței, obligația de a contracta constituie o excepție de strictă interpretare, admisă doar în circumstanțe limitate, în special atunci când o întreprindere deține o poziție dominantă pe piață și refuzul de a contracta poate fi calificat drept abuz. În legislația Republicii Moldova, o asemenea obligație poate interveni doar în condițiile prevăzute de art. 11 din Legea concurenței nr. 183/2012 și art. 997 alin. (1) din Codul civil, respectiv atunci când refuzul de a contracta reprezintă un abuz de poziție dominantă sau contravine obligației de a negocia cu bună-credință.

În acest context, instituirea prin lege a unei obligații generale de listare în sarcina cumpărătorilor care nu dețin poziție dominantă reprezintă o limitare disproporționată a libertății contractuale și a libertății comerțului, fără a exista o justificare similară celei prevăzute de legislația concurențială.

Mai mult, reglementarea propusă este lipsită de logică comercială și riscă să genereze efecte contrare funcționării normale a pieței. Conform proiectului de lege:

- cumpărătorul nu poate refuza listarea produselor furnizorului;
- listarea trebuie să cuprindă întreaga gamă de produse din oferta furnizorului;
- în cazul ofertelor identice sau similare, se acordă prioritate producătorilor și procesatorilor din categoria întreprinderilor micro, mici și mijlocii;
- întreprinderile micro, mici și mijlocii reprezintă aproximativ 90% din totalul întreprinderilor din Republica Moldova.

În aceste condiții, aplicarea cumulativă a acestor prevederi ar conduce, în practică, la instituirea unei obligații generale de a contracta cu majoritatea furnizorilor existenți pe piață. O asemenea reglementare contravine modului real de funcționare al comerțului, în care selecția produselor și a partenerilor contractuali se realizează în funcție de criterii economice, logistice și comerciale, și nu poate fi impusă prin norme imperative generale.

Retailul operează pe baza unor principii economice fundamentale - cererea consumatorilor; rotația produselor; optimizarea spațiului limitat de vânzare; eficiența logistică și comercială. Selecția produselor se face în funcție de performanța comercială și de preferințele consumatorilor, iar impunerea prin lege a obligației de a lista întregul sortiment al unui furnizor, inclusiv produse care nu sunt solicitate de consumatori, este contrară logicii economiei de piață.

În practică, o asemenea obligație poate genera o serie de consecințe negative:

- supraîncărcarea artificială a rafturilor cu produse fără cerere reală,
- reducerea eficienței comerciale și logistice,
- limitarea capacității comercianților de a adapta oferta la preferințele consumatorilor,
- distorsiuni în concurența dintre furnizori,
- risipa alimentară

În forma actuală, împreună cu plafonarea reducerilor comerciale și interdicția de vânzare sub costul produsului, mecanismul propus riscă să transforme reglementarea practicilor comerciale neloiale într-un sistem de administrare legislativă a sortimentului comercial al retailerilor și a formării prețurilor.

Mai mult, mecanismul prevăzut la art. 5 alin. (11), care obligă comercianții să confirme formal lipsa spațiului pe rafturi, introduce o sarcină administrativă excesivă și contravine principiului proporționalității stabilit de Legea nr. 235/2006 privind reglementarea activității de întreprinzător, potrivit căruia autoritățile nu trebuie să introducă obligații administrative care depășesc necesitățile realizării interesului public.

Este relevant faptul că o prevedere similară există deja în Legea nr. 231/2010 privind comerțul interior, însă aceasta nu a fost aplicată în practică tocmai din cauza incompatibilității sale cu principiile dreptului concurenței și lipsa unui mecanism clar de implementare.

Este important de subliniat că Directiva (UE) 2019/633 nu conține nicio prevedere privind obligația de listare a produselor sau obligația de a încheia contracte comerciale sau a confirma lipsa unui spațiu la raft.

În sensul celor evocate, solicităm respectuos excluderea alin. (8) – (11).

V. Plafonarea reducerilor comerciale (art. 4 alin. (24))

Proiectul introduce plafonarea reducerilor comerciale acordate în relațiile dintre furnizori și retaileri.

O asemenea reglementare nu se regăsește în Directiva (UE) 2019/633, care nu prevede plafonarea reducerilor comerciale și nu autorizează statele să intervină în stabilirea prețurilor sau a condițiilor comerciale negociate între părți.

Plafonarea reducerilor comerciale reprezintă o intervenție directă în mecanismele de formare a prețurilor de achiziție între operatorii economici. În economia de piață și în dreptul concurenței, stabilirea prețurilor, a reducerilor comerciale și a altor condiții contractuale este rezultatul negocierii libere dintre părți, în funcție de cerere, ofertă, volum, risc comercial și eficiență economică.

Introducerea prin lege a unui plafon asupra reducerilor comerciale limitează flexibilitatea relațiilor contractuale și poate avea ca efect reducerea concurenței între operatorii economici, inclusiv prin diminuarea posibilității comercianților de a negocia condiții mai avantajoase în beneficiul consumatorului final.

Prin această reglementare, statul intervine în mod direct și nejustificat în negocierea prețului de achiziție dintre furnizor și comerciant, limitând libertatea părților de a stabili condițiile comerciale prin acord de voință. O asemenea intervenție afectează autonomia contractuală consacrată de art. 993 din Codul civil, precum și principiile economiei de piață și libertății activității de întreprinzător garantate de art. 9 și art. 126 din Constituția Republicii Moldova.

În lipsa unei justificări obiective și proporționale, o astfel de limitare depășește scopul Directivei (UE) 2019/633, care urmărește prevenirea practicilor comerciale neloiale, și nu reglementarea nivelului prețurilor sau a marjelor comerciale.

VI. Interdicția de a vinde produse sub costul produsului (art. 4 alin. (22))

Mai mult, proiectul de lege prevede interdicția de a vinde produse sub costul produsului. În același timp, definiția costului este formulată într-un mod foarte larg, incluzând nu doar costurile de producție sau de prin achiziție, ci și taxele și impozitele, costurile logistice și profitul furnizorului.

O asemenea definire extensivă a costului poate conduce, în practică, la stabilirea indirectă a unui preț minim de revânzare.

Este important de subliniat că Directiva (UE) 2019/633 nu reglementează marjele comerciale, prețurile de vânzare sau vânzarea sub cost. Obiectivul directivei este strict acela de a preveni anumite practici comerciale neloiale în relațiile contractuale dintre furnizori și cumpărători, fără a interveni în mecanismele de formare a prețurilor pe piață.

VII. Renumerotarea articolelor

La art. 8 și 9 din proiect se constată o eroare de numerotare, fiind indicate două alineate cu aceeași numerotare. O astfel de formulare nu corespunde cerințelor de tehnică legislativă, întrucât fiecare alineat din cadrul unui articol trebuie să fie numerotat distinct pentru a asigura claritatea, precizia și corecta aplicare a normei juridice.

Respectiv, urmează a fi revizuite și trimiterile de la art. 12 alin. (2)

VIII. Divergență între prevederi

Prevederile art. 11 alin. (2), în redactarea propusă, creează o incoerență normativă în raport cu alin. (1) al aceluiași articol.

Potrivit alin. (1), încălcarea prevederilor legii atrage răspundere civilă, administrativă, contravențională sau penală, ceea ce presupune aplicarea cadrului sancționator general prevăzut de legislația în vigoare, inclusiv de Codul contravențional al Republicii Moldova.

Totuși, alin. (2) instituie o derogare de la acest cadru și introduce un mecanism sancționator distinct, prin stabilirea unor amenzi calculate în funcție de cifra totală de afaceri a întreprinderii, în cuantum de până la 0,5% pentru prima încălcare și până la 2% pentru încălcări repetate.

Se propune revizuirea art. 11 alin. (2), prin:

- eliminarea derogării de la prevederile Codului contravențional al Republicii Moldova; sau
- stabilirea unor sancțiuni proporționale cu gravitatea faptei, similare celor prevăzute la art. 273 din Codul contravențional.

Alternativ, în cazul menținerii mecanismului sancționator bazat pe cifra de afaceri, sancțiunea ar trebui raportată la cifra de afaceri aferentă activității, segmentului de piață sau produsului în cadrul căruia a fost constatată încălcarea, și nu la cifra totală de afaceri a întreprinderii.

IX. Regimul sancțiunilor

Directiva europeană stabilește doar principiile generale aplicabile sancțiunilor. Statele membre trebuie să asigure că sancțiunile sunt eficiente, proporționale și descurajatoare, fără a stabili niveluri concrete ale sancțiunilor și nu impune amenzi calculate ca procent din cifra de afaceri.

În legislația națională actuală, pentru încălcarea practicilor comerciale neloiale prevăzute de Legea nr. 231/2010, Codul contravențional stabilește sancțiuni de până la 400 de unități convenționale.

Prin comparație, proiectul propune sancțiuni de până la 0,5 % din cifra de afaceri pentru prima încălcare și până la **2%** din cifra de afaceri pentru încălcarea repetată, ceea ce reprezintă o creștere semnificativă și potențial disproporționată a nivelului sancțiunilor. În România, de exemplu, amenda este până la **1%** din cifra de afaceri.

Problema juridică majoră este că aceste sancțiuni ar putea fi aplicate pentru încălcarea unor obligații care nu există în directiva europeană, precum:

- obligația cumpărătorului de a lista produsele furnizorului;
- interdicția de a refuza listarea produselor;
- obligația de a accepta listarea întregii game de produse oferite de furnizor.

În plus, proiectul introduce penalități de 0,5% pe zi pentru întârzierea plăților, prevedere care nu se regăsește în directivă și care depășește practica legislativă din majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene.

Prevederile art. 11 alin. (4) stabilesc o penalitate de 0,5% pe zi pentru întârzierea executării obligației de plată a amenzii. Această formulare poate conduce la un regim disproporționat de sancționare, întrucât penalitatea se aplică fără limită de timp.

Astfel, după 180 de zile de întârziere, penalitatea cumulată ar putea ajunge la 90% din valoarea amenzii inițiale, ceea ce ar putea depăși semnificativ cuantumul amenzilor aplicabile și ar crea un impact financiar excesiv asupra operatorilor economici. În practică, aceasta ar însemna că o întârziere relativ moderată poate genera o penalitate aproape egală cu amenda inițială, ceea ce nu reflectă gravitatea reală a încălcării și contravine principiului proporționalității sancțiunilor.

Recomandăm modificarea alin. (4) astfel încât penalitatea să se aplice doar pentru primele 180 de zile de întârziere, asigurând un echilibru între sancționarea întârzierii și protecția proporțională a operatorului economic, în următoarea redacție:

„(4) Pentru fiecare zi de întârziere în executarea obligației de plată a amenzii, începând cu data la care decizia de sancționare adoptată de Consiliul Concurenței, în conformitate cu alin. (2), a devenit executorie și până la un termen de maximum 180 de zile, se aplică o penalitate în cuantum de 0,5% din suma amenzii neachitate pentru fiecare zi de întârziere.”

Prevederile alin. (6) stabilesc reducerea cuantumului amenzii aplicată pentru practicile comerciale neloiale conform art.89 din Legea concurenței nr.183/2012. Această trimitere nu asigură în mod clar posibilitatea reducerii proporționale a amenzii pe baza termenului scurt de plată, așa cum este prevăzut în art.34 alin.(3) Codul contravențional al Republicii Moldova.

Lipsa unei referiri clare la Codul contravențional poate conduce la situații în care contravenientul nu beneficiază de reducerea sancțiunii pentru plata promptă, ceea ce ar putea genera disproporționalitate și tratament inechitabil.

Solicităm respectuos modificarea alin.(6) astfel încât reducerea amenzii să fie aplicabilă conform art.34 alin.(3) din Codul contravențional, permițând contravenientului să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în termen de 3 zile lucrătoare de la comunicarea deciziei de sancționare, în următoarea redacție:

„Reducerea cuantumului amenzii aplicate pentru practicile comerciale neloiale prevăzute la art. 4 se realizează în conformitate cu art. 34 alin. (3) din Codul contravențional al Republicii Moldova, contravenientul având dreptul să achite jumătate din cuantumul amenzii stabilite dacă efectuează plata în termen de cel mult 3 zile lucrătoare de la data aducerii la cunoștință a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale.”.

X. Intrarea în vigoare a legii

Prevederile alin. (1) stabilesc intrarea în vigoare a legii la 6 luni de la publicare, cu excepția art. 9. Considerăm că acest termen este insuficient, având în vedere complexitatea obligațiilor noi introduse, în special cele privind practicile comerciale neloiale și regimul sancționator.

Un termen de 6 luni nu oferă operatorilor economici timpul necesar pentru adaptarea procedurilor interne, revizuirea contractelor existente, instruirea personalului și implementarea mecanismelor de conformare. În practică, un termen atât de scurt poate conduce la riscuri de neconformitate involuntară și la aplicarea unor sancțiuni disproporționate.

Propunem stabilirea unui termen de intrare în vigoare de 24 de luni de la data publicării legii, pentru a permite o implementare graduală și proporțională a noilor obligații, după cum urmează:

„(1) Prezenta lege intră în vigoare peste 24 de luni de la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția prevederilor art. 9, care intră în vigoare de la data aderării Republicii Moldova la Uniunea Europeană.”

Această modificare ar asigura un echilibru între necesitatea reglementării și capacitatea mediului de afaceri de a se conforma noilor cerințe.

XI. Practici europene și poziții ale organizațiilor din UE

În procesul de transpunere a directivei europene, numeroase organizații profesionale din statele membre au exprimat poziții similare privind necesitatea evitării suprareglementării.

De exemplu, organizația europeană a retailului **EuroCommerce**, care reprezintă principalele companii de retail și comerț din Uniunea Europeană, a publicat mai multe documente de poziție referitoare la aplicarea Directivei (UE) 2019/633. Într-o scrisoare de poziție privind implementarea directivei și impactul acesteia, organizația a subliniat că transpunerea la nivel național trebuie să rămână fidelă obiectivului directivei și să evite introducerea unor reguli suplimentare care ar putea afecta funcționarea pieței interne și securitatea juridică a operatorilor economici.

În mod similar, organizația europeană a industriei alimentare **FoodDrinkEurope**, care reprezintă producătorii din sectorul alimentar la nivelul Uniunii Europene, a subliniat în mai multe intervenții și documente de poziție că obiectivul Directivei (UE) 2019/633 este limitat la combaterea unor practici comerciale neloiale specifice și nu la reglementarea mecanismelor de formare a prețurilor sau a condițiilor comerciale dintre operatorii economici.

În majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene, transpunerea Directivei (UE) 2019/633 a fost realizată prin preluarea prevederilor acesteia în limitele cadrului stabilit la nivel european, fără introducerea unor obligații suplimentare care să afecteze libertatea contractuală sau mecanismele concurențiale ale pieței precum listarea forțată a produselor, interdicția de a refuza listarea sau plafonarea reducerilor comerciale.

În concluzie, susținem necesitatea reglementării practicilor comerciale neloiale în cadrul lanțului de aprovizionare agricol și alimentar și alinierea legislației naționale la prevederile Directivei (UE) 2019/633, obiectiv care poate contribui la consolidarea unui cadru concurențial echitabil și la protejarea participanților vulnerabili din lanțul agroalimentar.

Totodată, analiza proiectului de lege evidențiază existența unor prevederi care depășesc cadrul stabilit de directiva europeană, introduc obligații suplimentare care nu se regăsesc în legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene și pot genera conflicte cu reglementările naționale existente, inclusiv cu Codul civil, Legea

concretenței, Legea comerțului interior și principiile constituționale privind libertatea comerțului și activitatea de întreprinzător.

În forma actuală, anumite soluții normative propuse pot conduce la limitarea nejustificată a libertății contractuale, la intervenții disproporționate în relațiile comerciale dintre operatorii economici, la incertitudine juridică și la riscuri semnificative pentru mediul de afaceri, inclusiv prin instituirea unor obligații excesive și a unor sancțiuni disproporționate.

În acest context, considerăm necesară revizuirea proiectului de lege, în vederea asigurării conformității cu Directiva (UE) 2019/633, a coerenței cu legislația națională în vigoare și a respectării principiilor proporționalității, securității juridice, libertății contractuale și economiei de piață.

AmCham Moldova își exprimă disponibilitatea de a participa în continuare la consultări și de a contribui, împreună cu autoritățile, la elaborarea unui cadru normativ echilibrat, previzibil și aliniat practicilor europene.

Cu respect,

Mila Malairău,

Director Executiv

Camera de Comerț Americană din Moldova